

Radikale og Socialdemokrater, alle har vi slaaet af, alle har vi søgt at undgaa Stridspunkter og søgt at samle alle vore Kræfter om det ene store Spørgsmaal at gennemføre den nye Forfatning. Derfor stiller Socialdemokratiet sig paa det Standpunkt i Aar, at vi sammen med de andre Partier stemmer for det Finanslovsforslag, som nu gaar op i Landstinget. Strengt taget var det maaske ikke nødvendigt, at vi Socialdemokrater i Folketinget skulde stemme for Finansloven. Den vilde sikkert blive vedtaget alligevel, vore Stemmer kan i den Henseende hverken gøre fra eller til. Men anderledes stiller Forholdene sig oppe i Landstinget. Hvis man tænker sig, at de 4 Socialdemokrater i Landstinget nægtede at stemme for Finanslovsforslaget, er det ikke godt at vide, hvad der kunde ske. Vi ser jo, hvorledes Højre mere og mere nærmer sig Desperationens Standpunkt, at de begynder at tale om, at de vil gennemføre Etkammerssystemet og lignende radikale Skridt. Det er derfor ikke godt at vide, hvad de 32 Højremænd i Landstinget kunde finde paa, hvis de 4 Socialdemokrater i Landstinget ikke vilde være med til at stemme for Finanslovsforslaget. Muligvis vilde de vælte Finansloven og derved skabe ny Uro og ny Forstyrrelse i Arbejdet for Gennemførelsen af Grundloven. Det vil vi forhindre, og det er paa Forhaand forhindret, naar vi Socialdemokrater her erklærer at ville stemme for Finansloven. Jeg vil dog være mig imod, at der i denne Afstemning for Finansloven for i Aar skulde ligge et Tilsgagn om, at vi vil gøre det samme til næste Aar. Det er altsaa i Aar, vi tager dette Standpunkt, men vi forbeholder os for øvrigt i kommende Tider vor frie Stilling.

Finansministeren (Brandes): Til de Ord, der nu blev sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), har jeg som Finansminister egentlig intet at føje. Det kan jo kun glæde Regeringen, at dette Finanslovsforslag, saa vidt jeg kan forstaa, vil blive enstemmigt vedtaget her i dette høje Ting, og den Stemning af Fredlysthed, der derved kastes over Folketinget, vilde det være urimeligt for mig at bryde; jeg skal nok vogte mig for i de Ord, jeg nu har at sige, at komme udenfor den Idyllens Ramme, i hvilken vi bevæger os, efter at Socialdemokraterne har erklæret at ville stemme for Finanslovsforslaget, noget, der ikke er sket i dette Ting, saa længe

Socialdemokraterne overhovedet har været i Tinget.

Jeg har nogle Ord at sige til den ærede Ordfører (Slengerik), som klagede over, at Administrationen ikke lettede Finansudvalget Arbejdet. Jeg kan maaske dertil sige, at Finansudvalget gengælder ogsaa dette Onde med ondt, for sandelig letter Finansudvalget heller ikke Administrationen dens Arbejde. Det er nemlig saaledes, at naar der kommer et Andragende, om jeg saa maa sige — Ordet taget i almindeligste Forstand —, til en Minister om en eller anden Bevilling, saa plejer Ministeren at stille sig velvilligt og sige, at det er noget, der er afhængigt af Finansministeren, hvorpaa Andrageren gaar til Finansministeren. Hvis denne da stiller sig mindre velvilligt end den første Minister, gaar Andrageren tilbage til ham og derfra maaske til andre Ministre og saa atter tilbage til Finansministeren. Hvis der endnu skulde vise sig at være Modstand at overvinde her, gaar Andrageren til Finansudvalget, hvorpaa det i Almindelighed gaar saaledes, at Finansudvalget enten gennem et enkelt Medlem eller sin Formand eller paa anden Maade retter en Opfordring til Ministeriet om at tage Sagen under velvillig Overvejelse. Paa denne Maade arbejder Sagen sig frem til at komme paa Finansloven. Jeg tror ikke, det kan nytte noget at klage videre over disse Forhold. Naturligvis kan man hvert Aar klage derover paa samme Vis som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), men det er vistnok noget, der ligger i den danske Karakters usigelige Blødhed. Vi kan ikke sige Nej i dette Land og endnu mindre i dette Ting, som er et Udtryk for dette Land. Ordet „Ja“ forekommer altid i vort Sprog. Vi begynder næsten ogsaa alle vore Sætninger med „Ja“. Man vil lægge Mærke til, at næsten enhver Taler her i Tinget begynder sin Tale med „Ja“. „Ja“ er i Virkeligheden den danske Nations Kendetegn. Hvorledes skulde det saa være muligt, at vi her i dette høje Ting eller i Finansudvalget eller i Ministeriet ikke nemmere skulde sige „Ja“ end „Nej“? Derfor er det maaske ogsaa kun fromme Ønsker, naar vi haaber paa, at man straks — hvad der i alle Maader var det heldigste —, skulde have alle Forslag, som nu kommer frem paa Finanslovsforslaget, færdige ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse. Det er jo heller ikke muligt af den Grund, at de i Almindelighed ikke kan være færdige. Finanslovsforslaget